

Lied

De zaterdagavonden speelden oom Bil en tante Ger bridge met mijn ouders.

Hij was hoofd ener school voor hardhorenden en spraakgebrekkigen. Als hij sprak leek het net of er verderop een bijt in het ijs werd gehakt.

Zij had een klasje ongunstig geboren kinderen van goede komaf aan huis. Dat werkte ze bij zodat ze gelijk naar de tweede klas konden.

Bil keek na elke call schuin weg naar een denkbeeldig punt; Joop krabde aan de zijkant van zijn lichaam alvorens uit te komen; Ger graaide de slagen naar zich toe. Dit ergerde Toot.

Waarschijnlijk kon zij het beste bridgen. Maar van het soort grilligheid dat achteraf pas wordt begrepen.

Na elk spel barstte ze los: 'Joop, hoe kan je in je naam -sans-zeggen als Bil klaveren biedt en ik...'

'Hij zei toch -harten-?' 'Bil zei koeristas -klaveren-'...enzovoort, tot de kaarten weer gedeeld waren.

Soms gingen Toot en Joop naar een bridgedrive. We werden dan uitbesteed: Jantje bij tante Agaath en ik bij Lied.

Lied woonde op de hoogste verdieping van Nirwana, een moderne flat, opgetrokken uit beton, staal en glas. Maar het bouwwerk zag er gelijk al wat afgeleefd uit. Want de verf bladderde van het beton.

In haar flat stonden Reens-meubelen. Een indirect verlicht dressoir met daarop een witte telefoon naast een negerplastic.

Lied zat naakt op het terras te zonnen. 'Dag, Tompie'. Ze drukte mijn hoofd even tegen zich aan.

Haar geur heb ik nooit weergevonden. Amandeltjesgries komt er nog het dichtste bij.

Eigenlijk was ze freule, maar daar deed ze niet meer aan. 'Ze teert in op haar familiekapitaal', wist Toot. Vaak was ze onderwerp van gesprek. Tante Lonka, mevrouw Stapel, Van Musjer en Toot dempten daarbij hun stemmen.

Eerst kreeg ik een glas groene limonade met een glazen lepel erin. Daarna pakte ik het bord met de gaatjes. Daarin konden dopjes van verschillende kleuren worden gestoken. Je kon ze ook in je mond steken.

Waarschijnlijk was het Halma. Ik legde er figuren mee.

Maar soms sprong Lied ineens op. 'Kom op, Tompie, we gaan naar het strand'.

In de open wagen van lijn 9 helemaal naar buiten hangen; over de basalten strekdam lopen tot we er bijna afspoelden; onder het prikkeldraad door de duinen van Meyendel in, of ineens naar de Cineac en daarna een slaatje bij Hecks'...alles kon, niets was te dol.

Soms keerden we terug als het al donker was. Pas als de ooms kwamen moest ik naar bed.